

ומת ולכאורה קשה דאם יצאה נשמתו ממנו ודאי שהוא מת אלא בא לרמוז על הצדיק שעתה מת, שבחייו הוא נקרא חי משום שהיה מקיים המצות, משא"כ הרשעים בחייהם קרויים מתים שמחמת העוונות הנשמה מסתלקת מהם. **אָסִיר לְמִיבַת לַיהוָה בְּבֵיתָא, לְמַעַבְד לַיהוָה לִינָה עַל אֲרַעָא, מְשׁוּם יְקָרָא דְהָאֵי גּוּפָא, דְלֹא יִתְחַזֵּי בֵּיהּ קְלָנָא** אסור להלין אותו בבית אלא מיד לקברו, משום כבוד הגוף שלא יהיה נראה עליו שעושים לו בזיון, כי עתה הוא מוטל על הארץ ונשמתו יצאה ממנו ובאה עליו רוח טומאה, וזה בזיון ואסור להלינו, **דְּכַתְּיב,** (תהלים מט) **אָדָם בִּיקָר בַּל יִלִּין,** ומפרש, **אָדָם דְּהוּא יְקָר מְכַל יְקָרָא, בַּל יִלִּין** "אדם" שהוא יקר מכל פרצופי הנבראים, אסור לעשות בגופו לינה על הארץ. **מָאֵי טַעְמָא** ושואל, ומה הטעם לזה. **מְשׁוּם דְּאֵי יַעֲבְדוּן הָכֵי, נִמְשַׁל בְּהַמּוֹת נְדָמוּ** ומתרץ, שאם יעשו לו לינה ח"ו יהיה נדמה ונמשל לבהמות. **מַה בְּעִירֵי לָא הוּוּ בְּכַלְלָא דְאָדָם, וְלֹא אֶתְחַזֵּי בְּהוּ רֹחָא קְדִישָׁא, אוּף הָכָא בְּעִירֵי** מה הבהמות לא היו בכללות פרצוף אדם כי אין להם נשמה מהקדושה, כי נפש הבהמות הטמאות מהקליפה כמו הגוים, ולא נראה בהן כל רוח מצד הקדושה, כן הוא אדם היקר שיצאה נשמתו, נראה כבהמה כי באה בו רוח מצד הטומאה, **גּוּפָא בְּלֹא רֹחָא** והוא גוף בלא רוח קדושה,

אור הרשב"י

והשתא מובן הכל, לפי שמדבר ועסוק בא"י לינה למת בא"י נתון כח לס"א ח"ו שיכנס נקודת היסוד דמלכות, אשמועינן שהעושה במקום הקדש, ע"כ.

הלימוד היומי

לע"ג ר' אליהו נענה זצ"ל

וְהָאֵי גּוֹפָא, דְּהוּא יְקָרָא דְכֻלָּא, לָא יתְחַוֵּי בֵּיהּ קְלָנָא

ולכן זה הגוף שהוא יקר מכל פרצופי הנבראים, צריך שלא יראה בו קלון ובזיון.

וְתֵאנָא בְּעֵנֵי עוֹתָא דְסַפְרָא ולמדנו בספר המוצנע, **כָּל מָאן**

דְּעָבִיד לִינָה, לְהָאֵי גּוֹפָא קְדִישָׁא בְּלֹא רוּחָא

כל מי שעושה לינה לזה הגוף של האדם שהוא בלי רוח חיים, **עָבִיד פְּגִימוֹתָא**

בְּגוֹפָא דְעֵלְמִין עושה פגם בגוף הכולל כל העולמות, והוא פרצוף זר, כי גוף האדם

ואבריו רומזים למרכבה העליונה, וכשמלינים את המת נכנסים בו הקליפות וכאילו נותן

חלישות ח"ו למעלה. **דְּהָא בְּגִין** (דף קמ"ד ע"א) **דָּא, לָא עָבִיד לִינָה**

בְּאַתְרָא קְדִישָׁא, בְּאַרְעָא דְצַדִּיק יְלִין בְּהִי שהרי בשביל זה אסור

לעשות לינה לגוף המת, במקום קדוש בארץ ישראל, אשר "צדק" שהיא השכינה שוכנת

בתוכה, כמו שכתוב לא תלין נבלתו על העץ, וכן כתוב "ולא תטמא את אדמתך", ודע כי

גם בחו"ל אסור להלין המת אלא שבארץ ישראל זה חמור יותר, (ס"א דְכֻתְרָא קְדִישָׁא

דְּמִלְכָא בְּאַרְעָא דְכְּתִיב (ישעיה א) צַדִּיק יְלִין בְּהִי) מְשׁוּם דְּהָאֵי גּוֹפָא יְקָרָא,

אַתְקְרִי דְיּוֹקְנָא דְמִלְכָא והטעם הוא מפני שהגוף היקר של האדם, נקרא דיוקן

המלך. **וְאֵי עָבִיד בֵּיהּ לִינָה, הוּי פְּחַד מִן בְּעִירָא** ואם עושה

בגוף הקדוש הזה לינה, נחשב ח"ו כאחד הבהמות. (הָדָא הוּא דְכְּתִיב, (תהלים מט) נִמְשַׁל

בְּבִהֲמוֹת נְדָמוּ).

ידבר בענין הנפילים

תַּאנָא, למדנו על הפסוק (בראשית ו) **וַיִּרְאוּ בְנֵי הָאֱלֹהִים אֶת**

בְּנוֹת הָאָדָם [קכח] הנה נודע שאם ח"ו עם ישראל חוטאים כאן

למטה, גורמים שהנוק' קדישא תתרחק מבעלה ז"א, ואז ח"ו השפחה בישא יורשת את

גבירתה, ולוקחת הטיפות ונעשים מהן שדין רוחין ולילין, הנקראים נגעי בני אדם. וז"ש ויראו

בני האלהים את בנות האדם, הם נגעי בני אדם שבאים מצד הגבורה. את בנות האדם הידוע,

ולמעשה הם זו"ן דקלי' נוגה שקטרגו על בריאת אדם הראשון. (ס"א בְּנֵי הָאֱלֹהִים) **אֵינֻן**

דְּאֵטְמְרוּ, וְנָפְלוּ בְּנוֹקְבָא דְתְּהוּמָא רַבָּא והם עם אותם הטיפות

שנפלו ונטמנו בנקב של התהום הגדול שהיא בינה דקלי' נוגה דבריאה, והוא ביסוד של

השפחה החיצונית. **אֵת בְּנוֹת הָאָדָם** "בנות" הם בחינת שתי נשים זונות, שהם

בחינת ב' מוחין דבינה דנוגה דבריאה, ואמר "האדם" הידוע, לרמוז שיצא מסיגי שבעה מלכים

שהיו בחינת זו"ן שנקראים אדם, (הָאָדָם הַיְדוּעַ). **וּכְתִיב וַיִּלְדוּ לָהֶם** בנות האדם

ילדו בנים משחיתים **הַמָּה הַגְּבוּרִים** כשהשפחה לקחה הטפות, הולידה מהם

— אור הרשב"י —

לוקחת הטיפות ההם ונוצרים בתוכה שדין רוחין ולילין הנקראים נגעי בני אדם יע"ש. והוא שאמר ויראו בני האלהים, שהם הבאים מסטרא דגבורה בעלי הדין, את בנות האדם שהם הטיפות היוצאות מו"א לבטלה, ונקט הפסוק בנות כי נודע כי כשהאיש מזריע תחילה יולדת נקבה. אינון דאתמרו ונפלו בנוקבא דתהומא רבא שנממאו ונפלו ביסוד שפחה החיצונית תהומא רבא. (יפה שעה).

[קכח] השתא אשמועינן היאך יש אחיזה ויניקה לחיצונים ולסטרא אחרא, בין ביסוד הזכר, בין ביסוד הנוק' קדישא, והתחיל ביסוד הזכר, וכבר נכתב לעיל מ"ש רבנו ז"ל (בדרוש ליל ה"ר) ז"ל: והנה עדי"ז הוא למעלה, כי הז"א מזדווג בנוקביה בורא ומוליד נשמות בני אדם, ואם ח"ו באותו העת חוטאים ישראל למטה, גורמין שהנקבה העליונה תרד למטה ותתרחק מבעלה, ואז ח"ו שפחה תירש גבירתה, והשפחה החיצונית

הלימוד היומי

לע"נ ר' אליהו נענה זצ"ל

הגבורים שהם נגעי בני אדם **אֲשֶׁר יַעֲזֹב עוֹלָם וְגו'** אשר יצאו מעולם ומפרש מאיזה "עולם". **מִהְיֶה הוּא דְאֶקְרִי עוֹלָם** מאותו שנקרא עולם דהיינו הסיגים של זו"ן דקדושה דאצילות הנקראים עולם. **בְּרַתְנִינֵן יְמֵי עוֹלָם** כמו שלמדנו שהספירות של זו"ן נקראים "עולם". **אֲנִשֵּׁי הַשָּׁם, פִּירוּשׁ מְנַהֵזוֹן נִפְקוּ רוּחֵינָן וְשִׁדְיֵין לְעֵלְמָא, לְאַתְדַּבְקָא בְּרִשְׁיַעֲיָא** שמהם יצאו רוחות רעות ושדים לעולם הזה, ורמוז בתיבת "שם" ר"ת ש'דין מ'זיקין, וכל זה כדי להדבק ברשעים שרוצים רק להינות מהבלי העולם. הרי נתבארה לנו אחיזת החיצונים ביסוד הזכר.

הַנְּפִילִים הָיוּ בְּאָרְץ [קנטס] הם עז"א ועז"ל שהם זו"ן דנוגה דעשיה, שנפלו לעולם הזה הנקרא ארץ, **לְאַפְקָא אֵלֵין אַחֲרֵינָן. דְּלֹא הָווּ בְּאָרְץ** להוציא את אלו האחרים, שהם בני האלהים שהם זו"ן דנוגה דאצילות, שהם לא נפלו כאן בעולם הזה, אלא בנוקבא דתהומא רבא שהיא בינה דנוגה דבריאה. **הַנְּפִילִים: עֵזָא וְעֵזָל הָווּ בְּאָרְץ** ומפרש שהנפילים הם עז"א ועז"ל שהם דינים קשים, שהם זו"ן דנוגה דאצילות. **בְּנֵי הָאֱלֹהִים לָא הָווּ בְּאָרְץ** אבל בני האלהים שהם זו"ן דנוגה דאצילות, לא היו כאן בארץ, אלא ירדו לנוקבא דתהומא רבא שהיא בינה דנוגה דבריאה. **וְרָזָא הוּא וְכָלֹא אַתְמָר** ויש בזה סודות נעלים וכבר הוזכר הקדוש לימד לנו זה בדרושים אחרים.

אור הרשב"י

[קנטס] דהנה מבואר (בשעה"כ דרוש א' דסוכות) שלפעמים יש למעלה בחי' נפילים, בסוד הנפילים היו בארץ, שהפילתם המלכות מפני היותם דינים קשים, והיה גלוי לפניו ית' שאין בהם תועלת, לכן הפילתם הנוק' עיי"ש. וז"ש הנפילים היו בארץ ר"ל במלכות הנק' ארץ, וזהו אחיזתם ביסוד הנוק', עד שהפילתם. אבל רק בחי' דינים אלה היו בנוק', (שערי האדרא).

הלימוד היומי

לע"נ ר' אליהו נענה זצ"ל